

[Lundberg.]

ved at foreslaa Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed ophævet, og jeg kunde godt ønske at vide, hvad det ærede Medlem egentlig mener med denne Udtalelse, hvis der da har været nogen Mening med den.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har aabenbart ikke forstaaet, hvad jeg sagde. Jeg sagde, at den øjeblikkelige Tilstand i Landet var den, at det ikke er Statsmagten, der bestemmer, hvornaar offentlige Arbejder skal udføres, Arbejder, som Statsmagten, Regering og Rigsdag foreslaar iværksat ved Hjælp af store offentlige Midler, men det er Organisationsmagten, der bestemmer det, og jeg tog Anledning af denne Situation til at paapege, at Tiden ikke er inde til at øge disse Organisations Magt, men til at anbringe disse Organisationer paa den Plads, hvor de retteligen hører hjemme.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Der kan neppe være Tvivl om, at Meningen med at rejse dette Spørgsmaal under Finanslovdebatten, saaledes som det er sket, er denne, at rette en Anklage mod Regeringen, men det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal maa nu erkende, at han vilde være i ganske samme Situation, hvis han var Statsminister i Dag. Derfor er der intet som helst Hold i det, han har fremsat.

Christmas Møller: Dagen efter at de tre højtærede Ministre, Statsministeren, Udenrigsministeren og Finansministeren, havde haft Ordet, kunde man i Regeringspressen læse, at de tre Ministre trevlede Oppositionens Argumenter fra hinanden; og man kunde i Regeringsbladet „Politiken“ om den højtærede Udenrigsminister læse til Slut, hvor beundringsværdig han var, saaledes at det maatte staa som Kvintessensen af hele Artiklen, som sluttede med Udbrudet: „Han er beundringsværdig“.

Den højtærede Trafikminister har valgt den Stilling ikke at besvare forskellige ubehagelige Spørgsmaal, som min Kollega det ærede Medlem Hr. Korsgaard stillede. Den højtærede Finansminister valgte bl. a. den Stilling at tale om Kvaliteten og Kvantiteten og mente, at for mit Vedkommende

skulde Kvantiteten have været mest fremtrædende. Jeg maa sige, at naar jeg ser ud over Salen, har jeg et udpræget Indtryk af, at det er Kvantumet, som er hos den højtærede socialdemokratiske Regerings Parti. Af den højtærede Statsminister havde man det Indtryk, at han, inden han svarede, havde overvejet, om han nu skulde optræde — for at bruge hans eget Udtryk om hans Stilling i Genève — som Statsminister, eller som han plejede. Og jeg maa sige, at han efter min Opfattelse valgte det sidste.

Det skal da være min Opgave overfor de Udtalelser, som er faldet, navnlig fra de tre højtærede Ministre, at gøre nogle Bemærkninger paa det konservative Partis Vegne. Jeg maa da begynde med en almindelig Bemærkning. I den politiske Udvikling, vi har set i et halvt Aars Tid, er der efter de betydelige og store Løfter, der blev afgivet, og hele den Maade, hvorpaa man lagde sin Agitation til Rette — hvad vi ogsaa havde noget tilbage af i det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Tale om de 20 Millioner, der var taget fra Tjenestemændene, og de 30 Millioner, der var taget paa de sociale Love, der var overhovedet ikke Mening skabt i at minde herom, hvis man ikke derved tilkendegiver, at man i det Øjeblik, man havde Magten og havde haft Magten, ikke vilde have ført en saadan Politik — er der foregaaet ikke saa lidt. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har oven i Købet talt om, hvordan disse 50 Mill. Kr paa en ejendommelig Maade er blevet borte. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kunde jo tænke over, hvordan det vilde gaa, om han nu forhøjede Udgifterne med de 50 Mill. Kr. Men det skal baade det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og den højtærede Regering nok lade være med, for der er i det halve Aar, saaledes som jeg har paavist det, sket en betydningsfuld Udvikling. Efter de glade og gyldne Løfter, der blev afgivet, ser man nu en Række veltilfredse og selvtilfredse Mænd, som siger, at de dog har opnaaet saa meget, at de har lukket af for Nedskæringen, for Løn- nedsættelser, og de vil søge at finde et Standpunkt, en Tilbagetrækningslinie, kan jeg vel sige, i dette magre Program, at man i hvert Fald ikke vil gaa længere ned. Den højtærede Regering og Regeringspartierne kan jo, saaledes som det ogsaa er sagt fra anden Side, ikke være i Tvivl om, at paa de afgørende Omraader, hvor Nedskæringen satte ind, baade med Hensyn til Lønninger og sociale Udgifter, var Arbejdet stort set endt i Sommeren 1927. Men nu er Stillingen en anden, nu skal det gaa langsomt,